

[Korsgaard.]

jeg virkelig ikke en Døjt for, at man stopper nogle bitte smaa Huller derved, at man maaske her og dér kan bruge en Mand mindre, end man gør, eller et andet Sted maaske lønne ham en Smule daarligere, end man gør i en konservativ ledet Kommune. Heraf at drage den Slutning, at man er sparsommelig i Forhold til de andre, oh, hvilken Vildfarelse! Gid de dog vilde komme ned paa Jorden!

Den højtærede Finansminister ikke just glemte noget, som man jo kan komme til, men Ministeren sagde noget forkert, og det er værre, særlig naar det er en Minister, der gør det. Finansministeren sagde nemlig om de Skatter, som han remsede op, og i og for sig remsede op paa Linie med det, jeg gjorde i Gaar — noget, som han ikke kan lide, naar det er mig, der gør det, men som han selv gør —, han sagde, at de blev baaret alene af Personskatten. Det er forkert, ogsaa Aktieselskaberne bærer deres Part deraf, ganske paa Linie med de andre, procentvis, det synes jeg, jeg vil gøre Finansministeren opmærksom paa.

Men, som sagt, Ministeren gaar jo fuldkommen ind i netop den Tankegang, jeg er inde paa. Han siger: Hvad vil Venstres Forslag, hvis de alle gennemføres, betyde? Er det saa urimeligt, som jeg har gjort, at spørge: Hvad vil Socialdemokratiets Forslag komme til at betyde, hvis de gennemføres? Jeg vil dog mene, det er meget, meget mere naturligt at bruge dette Eksempel. Socialdemokratiet har hele Regeringsmagten, Socialdemokratiet med den fornødne Flertalstilslutning til dette Parti har gennem officielle Udtalelser enten fra denne Talerstol direkte gennem Rigsdagstidende eller gennem Landbokommissionen givet til Kende, hvilke Forslag de ønsker at gennemføre. Er der saa det allerfjerneste konstrueret i, at man sammenstiller disse Ting? Er der det fjerneste urimelige i, at man tror paa, at det virkelig er alvorligt ment, naar disse Ting er nævnt paa de Steder, jeg her har angivet? Det kan dog intet fornuftigt Menneske mene. Nej, naturligvis ikke, men saa vilde det jo være rimeligt for Finansministeren at gøre Forsøg paa at modbevise den Opstilling, jeg har foretaget.

Ministre — og det er overmaade naturligt — har jo ikke Tid til at læse Fortryk, og det er jo ikke sjældent, at Ministre ikke hører efter, hvad der bliver sagt herfra — det være nu med det, som det være vil —, men saa kan de lade deres Embedsmænd — dem har de jo til deres Raadighed — læse det igennem, de behøver jo ikke selv

at have Ulejlighed med at læse det — de faar naturligvis Æren for det, naar de kommer her, det er jo ligetil —, men lade deres Embedsmænd læse det igennem og paavise, at dér og dér er der en Fejl, eller der er ingen Fejl. Man kan virkelig ikke stille sig op, som Ministeren gjorde, og sige: Det ærede Medlem fantaserede over nogle Tal; det kan være meget godt, men det ligger ikke for. Jo, det ligger for, det er Dokumenter, som den nuværende Regering har givet os i Hænde, og som vi maa regne med.

Og det, som jeg Gang paa Gang maa understrege, er, at det kan ikke nytte med den Argumentation, Ministeren kommer med: Det, vi foreslaar her, er kun dette eller hint — stadig væk ikke tagende Hensyn til, hvad der er i Forvejen. Er det Udtryk for forstandig Økonomi at sige: Det, vi bestemmer her, er, at en Mand med 100 000 Kr. skal betale 10 000 Kr. ekstra i Skat? Hvis han betaler 90 000 Kr., vilde det ikke betyde saa lidt i alt Fald. Det er det Problem, der efter min Mening og naturligvis for enhver konservativ Betragtning maa være et overmaade vigtigt Problem: Hvor højt vil man gaa med den direkte Beskatning? Og dér ser jeg ganske bort fra, hvilken Interesse det kan have for Skatteyderne. Men hvilken Interesse har det for hele Samfundsopbygningen, for saa vidt som det skal være en Opsygning, der i høj Grad hviler paa Mulighederne for Udvikling af private Virksomheder i dette Land? Hvor højt er det da forstandigt at gaa? Det kom Ministeren slet ikke ind paa. Jeg henstiller til Ministeren at lade sine Embedsmænd læse lidt paa det, jeg har sagt, og saa kunde man altid vende tilbage til Sagen senere.

Ministerens siger om den direkte Beskatning, at der kan i og for sig maaske ikke siges noget særligt imod, at den skulde strække sig over et bredere Felt end det, der her er foreslaaet. Jeg maa indrømme, at naar det gælder Stemmekøb, er det klogest kun at tage et lille Felt til Skatter; og i den Retning er altsaa Forslaget, som det foreligger, et glimrende Stemmekøbsforslag.

Saa nævner Ministeren, at det vilde jo være forfærdeligt, hvis der skulde ske det, som i givet Fald kunde ske, hvis de Forslag skulde blive gennemført, som han opremsede, og som jeg slet ikke synes har videre Interesse, fordi det er et Oppositionsparti, der har fremsat dem, et dog efter Omstændighederne saa lille Parti, at det langt fra har Flertal, hverken i det ene eller i det andet Ting. Han sagde, at dette kunde betyde en Fordobling af den direkte